

Sygn. akt I C 567/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Puławach I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Elżbieta Wojciechowska

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Marzanna Ruszak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 6 maja 2022 roku w P.

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko A. T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. T. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę 3 237,23 zł (trzy tysiące dwieście trzydzieści siedem złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 28 września 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej A. T. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę 1 017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Sądu Rejonowego Elżbieta Wojciechowska

Sygn. akt I C 567/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. w pozwie z dnia 18 października 2018 roku wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. T. kwoty 3 237,23 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 28 września 2018 roku do dnia zapłaty, zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, iż pozwana A. T. poprzez podpisanie weksla z dnia 15 września 2017 roku zobowiązała się do zapłaty w dniu 27 września 2018 roku kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 3.747,23 zł. Strona powodowa wezwała pozwaną A. T. do wykupu przedmiotowego weksla. Pozwana wpłaciła na konto strony powodowej kwotę 510,00 zł, jednak zaprzestała spłaty pozostałego zadłużenia. Weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu zadłużenia z tytułu umowy pożyczki o nr (...) z dnia 15 września 2017 roku. Powód (...) S.A. wskazał, iż na dochodzoną kwotę składała się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne odsetki maksymalne za opóźnienie. Zdaniem powoda, A. T. знаła wysokość swojego zobowiązania, a także kalendarz spłat i winna była liczyć się z obowiązkiem zwrotu świadczenia (pozew k. 4-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym dnia 9 maja 2019 roku w sprawie o sygn. I Nc 2362/18 Sąd Rejonowy w Puławach zasądził od pozwanej A. T. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 3.237,23 zł z umownymi

odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności w dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 642 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz k. 37).

W prawem przewidzianym prawem terminie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniosła następujące zarzuty:

1. braku udowodnienia roszczenia w zakresie jego istnienia i wysokości;
2. braku legitymacji czynnej powoda;
3. braku wskazania w pozwie sposobu wyliczenia wysokości należności głównej;
4. braku wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy do wypowiedzenia umowy;
5. braku wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia;
6. braku skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty;
7. braku skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym wymagalności roszczenia w całości;
8. braku dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia wskazującego na kwotę dochodzonej należności, tj. dokonania wyliczenia udostępnionej pozwanej kwoty z uwzględnieniem dokonanych wpłat do dnia wniesienia powództwa, wskazania sposobu wyliczenia odsetek umownych i karnych, podstawy zmian dokonania zmian oprocentowania (w szczególności przez wyodrębnienie kapitału i odsetek oraz sposobu zaliczenia poszczególnych wpłat na poczet wymagalnych kwot kapitału i odsetek).

Pozwana zarzuciła również, że koszty udzielenia pożyczki: prowizji i odsetek, ubezpieczenia pod postacią „Twojego pakietu” jest niewspółmiernie wysoki do kwoty pożyczki, a także podniosła zarzut przedawnienia roszczenia wierzyciela.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, jak również o zobowiązanie powoda do złożenia w oryginale wszelkich dokumentów, z których wywodzi on skutki prawne, w szczególności umowy cesji wskazującej na skuteczne przeniesienie wierzytelności dochodzonej pozwem na rzecz powoda wraz z wykazaniem umocowania osób ja podpisujących. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła także, iż „nie są jej znane przyczyny rzekomego zobowiązania i nie posiada żadnych zaległości”, a następnie, że nigdy w sposób prawidłowy nie została wezwana do zapłaty oraz wykupu weksla, co powinno zostać wykonane poprzez wysłanie listu poleconego do dłużnika”. Ponadto, zdaniem pozwanej, weksel własny in blanco został wadliwie wypełniony, a powód powinien wezwać do zapłaty pozwaną przed wypełnieniem weksla. W przypadku zaś uwzględnienia powództwa A. T. wniosła o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, wskazując na swoją złą sytuację materialną i podnosząc, że nie jest w stanie jednorazowo spłacić żądanej przez powoda kwoty (sprzeciw k. 43-46).

Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka akcyjna oraz A. T. w dniu 15 września 2017 roku zawarły umowę pożyczki nr (...). Pożyczka została udzielona w oparciu o wnioski o udzielenie pożyczki, ponadto pozwana wniosła o przyznanie jej usługi (...). Na mocy tej umowy A. T. miała otrzymać pożyczkę gotówkową w kwocie 4500 zł, przy czym kwota 2250 zł została przelana na rachunek bankowy A. T., a pozostała kwota została potrącona na pokrycie kosztów udzielenia pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty wynosić miała 5.100,00 zł, spłata przewidziana została w 30-stu równych ratach miesięcznych w kwotach po 170,00 zł. Pożyczka oprocentowana została według stałej stopy oprocentowania 9,86% w skali roku. Na koszty pożyczki składały się: opłata przygotowawcza w kwocie 129,00 zł wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 1.521,00 zł oraz opłata za usługę (...) w kwocie 600,00 zł. Koszty pożyczki zostały. Do umowy dołączony został harmonogram spłat, w którym wskazano termin zapłaty kolejnych rat, odsetek oraz wysokość raty. Termin płatności pierwszej

raty przypadła na dzień 27 października 2017 roku. Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był wystawiony przez A. T. weksel in blanco. Umowa przewidywała, że w przypadku nie spłacenia w terminie poszczególnych rat lub ich części, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od której pożyczkodawca będzie pobierał odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie /dowód: umowa k. 30-32, harmonogram spłat k. 33/.

Twój pakiet uprawniał A. T. do jednorazowego w całym okresie kredytowania skorzystania według własnego wyboru z bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch terminów płatności rat albo bezpłatnego obniżenia o 50 % maksymalnie czterech kolejnych rat przy czym odroczone raty bądź ich części miały być płatne w dodatkowym okresie kredytowania /dowód: umowa k. 32/

Pozwana zaprzestała regularnie spłacać raty pożyczki w maju 2018 roku /dowód: historia wpłat k. 35 i k. 77/. Strona powodowa pismem z dnia 30 lipca 2018 roku wezwała pozwaną do zapłaty dwóch zaległych rat pożyczki w łącznej wysokości 334,63 zł, które stały się wymagalne w dniach 27 czerwca 2018 roku oraz 27 lipca 2018 roku, wyznaczając 7-dniowy termin do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. Pismo (list polecony) zostało przez pozwaną odebrane w dniu 9 sierpnia 2018 roku w Urzędzie Poczтовым w N. /dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 80, wyciąg z książki nadawczej k. 81 – 83, wydruk śledzenia przesyłek k. 84/.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2018 roku strona powodowa wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki pozwanej i wezwała do wykupu weksla. Jako należność z tego tytułu strona powodowa wskazała kwotę 3.747,23 zł. Oświadczenie to zostało odebrane przez pozwaną 6 września 2018 roku w Urzędzie Poczтовым w N.. Przesyłka nadana została na adres pozwanej ul. (...), N., tj. adres identyczny z adresem pozwanej wskazanym w pozwie /dowód: wypowiedzenie k. 85, śledzenie przesyłek k. 27-28, k. 89/.

Pozwana na zabezpieczenie roszczeń z tytułu umowy pożyczki wystawiła weksel własny in blanco, który strona powodowa wypełniła w ten sposób, że jako datę wpisała 15 września 2017 roku, kwotę wekslową 3.747,23 zł oraz termin płatności 27 września 2018 roku. Do przedmiotowego weksla dołączona była deklaracja wekslowa /dowód: weksel k. 6, deklaracja wekslowa k. 7/.

Powódka uiszczyła na poczet zadłużenia kwotę 1875,37 zł /okoliczność niezaprzeczona także historia wpłat k. 35 i k. 77/.

Wobec skutecznego dokonania wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu pożyczki zostało postawione w stan wymagalności. Zaległość z tytułu niespłaconej kwoty pożyczki wynosi 3.224,63 zł z tytułu kwoty niespłaconej pożyczki oraz niespłaconych umownych odsetek wynosi 12,60 zł /dowód: umowa k. 30-33, historia wpłat k. 35/.

W tutejszym Sądzie toczyło się przeciwko pozwanej A. T. szereg spraw o zapłatę. W sprawach o sygn. akt I Nc 545/21, I Nc 1878/19, I Nc 1747/19, I C 150/19, I C 286/19, I C 306/19, I C 478/18, I C 441/18, I C 694/19, I C 152/19, I C 574/19 zapadły orzeczenia w postaci wyroków i nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczym, w których zasądzono od pozwanej na rzecz różnych pożyczkodawców bądź ich następców prawnych łącznie kilkadziesiąt tysięcy złotych w okresie od 2 lipca 2019 roku do 23 marca 2022 roku (wiedza z urzędu).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. W szczególności umowy pożyczki, harmonogramu spłat, a także wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania oraz wiarygodności przedłożonych dokumentów. Pozwana złożyła na umowie pożyczki swój podpis, wobec czego nie budziło wątpliwości sądu, że zawarła umowę pożyczki z powodem. Zgodnie z art.253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Pozwana twierdziła w sprzeciwie, że nie zaciągała zobowiązania u powoda jednak nie udowodniła, że nie zawarła umowy pożyczki, bądź też, że umowa wygasła na skutek zapłaty całkowitego kwoty pożyczki.

Nie ulegawątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2022 roku, poz. 246) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Na skutek podniesiony przez pozwaną zarzutów, spór przeniesiony został na grunt stosunku podstawowego, łączącego stronę powodową i pozwaną. Wobec powyższego, wskazać należy, że kwestia sposobu wypełnienia weksła nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda. W ocenie Sądu jest on bezzasadny. Podkreślić należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Legitymacja czynna zawsze jest ściśle związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu. Natomiast legitymacja bierna uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa to, zatem uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. W świetle przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, powód (...) S.A. z siedzibą w B. zawarł z A. T. przedmiotową umowę pożyczki i to on mógł domagać się jej zwrotu. Mając powyższe na względzie, w ocenie Sądu, strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Nie można również zgodzić się z zarzutem pozwanej, iż strona powodowa nie udowodniła roszczenia co do zasady i co do wysokości. Wskazać bowiem należy, iż w sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Powód udowodnił, że wierzytelność wobec pozwanej mu przysługuje poprzez złożenie umowy pożyczki, harmonogramu spłat, historii wpłat na poczet pożyczki oraz poprzez złożenie weksła.

Wszystkie wyżej wymienione dokumenty dostatecznie wykazały wysokość dochodzonego pozwaną roszczenia. Sąd uznał przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy za wystarczający, a podnoszone przez pozwaną zarzuty niewykazania roszczenia co do zasady i co do wysokości ocenić należy jako niezasadne. Pozwana nie złożyła dowodów na spłatę pożyczki w całości, bądź większej części niż wskazał powód.

Ponadto strona pozwana wskazała także na zarzut braku wykazania wyliczenia należności głównej. W umowie pożyczki nr (...), pod którą pozwana złożyła swój podpis wskazano główne dane dotyczące pożyczki – całkowita kwota pożyczki 2.250,00 zł, całkowita kwota do zapłaty – 5.100,00 zł, wysokość miesięcznych rat (170,00 zł) oraz ilość rat (30), a także wyszczególnione zostały koszty pożyczki, na które składały się: opłata przygotowawcza w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 1.521,00 zł oraz opłata za przyznanie usługi (...) w kwocie 600,00 zł. Koszt pożyczki widnieje na pierwszej stronie umowy pożyczki. Powód jest zatem uprawniony do dochodzenia zwrotu pożyczki pomniejszonej o dokonane przez pozwaną wpłaty, co też w niniejszej sprawie uczynił

Odnosząc się do kwestii istnienia podstawy do wypowiedzenia umowy oraz wymagalności roszczenia wskazać należy, że zgodnie z przedmiotową umową pożyczki, „gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia”. W niniejszej sprawie pozwana

zaprzeszała w sposób regularny spłacać raty pożyczki, co z kolei umożliwiło stronie powodowej wypowiedzenie umowy. Ostateczne wezwanie do zapłaty zostało skierowane do pozwanej, które odebrała w placówce Urzędu Pocztowego w N. w dniu 9 sierpnia 2018 roku po awizowaniu przesyłki /k. 84/. Z kolei oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało pozwanej doręczone w dniu 6 września 2018 roku, przesyłka skierowana została na prawidłowy adres pozwanej. Dowód doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki został dołączony do pisma strony powodowej z dnia 23 marca 2019 roku (data wpływu) /k. 27-29/. Nadmienić także trzeba, iż po upływie 30 dni od dnia powyższego doręczenia roszczenie strony powodowej stało się wymagalne. Powyższe wskazuje również na bezzasadność zarzutów A. T. dotyczących braku skutecznych doręczeń w zakresie wezwania do zapłaty oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Mając na uwadze zarzut braku pełnego rozliczenia zadłużenia podnieść należy, że strona powodowa przyznała fakty korzystne dla pozwanej, tj. ilość i wysokość dokonanych wpłat, a także sposób ich rozliczenia. Powód wskazał, iż pożyczkobiorca uiścił kwotę 1875,37 zł, co zostało również poparte stosownymi dowodami z dokumentów /k. 35 i k. 77 - 78/. Odnotować także należy, iż ciężar dowodu, jakoby pozwana uiściła należności w większym stopniu nie obciążała strony powodowej, która udowodniła roszczenie co do wysokości.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. W ocenie Sądu dopuszczalne jest potrącenie z kwoty pożyczki opłat związanych z jej udzieleniem. Sąd nie podzielił również zarzutu pozwanej, że umowa przewidywała niewspółmiernie wysokie koszty prowizji i odsetek w porównaniu do kwoty udzielonej pożyczki.

Wysokość kosztów nie przekraczała dopuszczalnego ustawą tj. art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim górnego limitu. Wskazać przy tym należy, że postanowienia umowne przewidujące koszty pożyczki nie stanowią klauzul abuzywnych. Wszelkie koszty związane z zawarciem umowy są jasno wskazane na pierwszej stronie umowy. Koszty są wprawdzie znaczne, jednakże Sąd miał na uwadze, że umowa przewidywała stałe oprocentowanie oraz możliwość odroczenia płatności rat pożyczki. Zastosowanie stałego oprocentowania chroniło pozwaną przed ryzykiem zmiany stóp procentowych. Natomiast pakiet elastyczny pozwalał na uchronienie się przed popadnięciem w zwałkę w zapłacie rat, w przypadku przejściowych problemów finansowych. Możliwość odroczenia rat stanowi ochronę przed wypowiedzeniem umowy, a tym samym postawieniem w stan wymagalności całego zadłużenia. W ocenie Sądu powyższa swoista ochrona stanowi ekwiwalent dla opłaty za powyższej opisany pakiet elastyczny. Powód jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu masowych pożyczek ma prawo nie tylko pokryć ponoszone przez siebie koszty ale również osiągnąć zysk.

Pozwana nie trafnie wskazywała, że Twój pakiet stanowił ubezpieczenie pożyczki. Z dokumentu zawartego na k. 33 jednoznacznie wynika, że dotyczył on nie ubezpieczenia, a możliwości odroczenia płatności rat pożyczki.

Zarzut przedawnienia, również uznać należy za nietrafny. Strona powodowa udzieliła pozwanej pożyczki w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Zatem do roszczeń wynikających z zawartej w dniu 15 września 2017 roku umowy pożyczki zastosowanie znajdzie trzyletni termin przedawnienia. Biorąc pod uwagę datę zawarcia umowy oraz datę złożenia pozwu 18 października 2018 roku, uznać należy, że nie doszło do przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki z uwagi na przerwanie biegu terminu przedawnienia na skutek złożenia pozwu o zapłatę.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie w świetle całokształtu zgromadzonego w niej materiału dowodowego przyjąć należy, iż powód, którego w tym zakresie obciążał obowiązek dowodzenia wykazał, że to pozwana A. T. zawarła przedmiotową umowę pożyczki, która spłaciła jedynie w części i po jej stronie istnieje zobowiązanie do spłaty pozostałej kwoty.

W konsekwencji powyższego, powództwo skierowane przeciwko A. T. podlegało uwzględnieniu w całości. Pozwana wносиła, iż w przypadku uwzględnienia powództwa wносиła o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Sąd doszedł do przekonania, że rozłożenie zobowiązania na raty w trybie art. 320 k.p.c. stanowiłoby naruszenie interesu powoda. Wobec powyższego Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej. Rozważając rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela. Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi przepis art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Przewidziane w art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty służyć ma, co oczywiste, przede wszystkim dłużnikowi, musi jednak dawać jednocześnie wierzycielowi szanse zaspokojenia się. Pozwana zwróciła uwagę na swoją trudną sytuację majątkową i rodzinną, jednak nie przedstawiła jakichkolwiek dokumentów na poparcie swoich twierdzeń. Ponadto sąd z urzędu posiada wiedzę, że w stosunku do pozwanej w tutejszym Sądzie zapadło szereg orzeczeń – nakazów zapłaty oraz wyroków w sprawach o zapłatę. Powyższe wskazuje, że pozwana nie reguluje terminowo swoich zobowiązań, co sprawia, że szanse na dobrowolną spłatę zadłużenia, choćby w ratach są niewielkie.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak na wstępie.

Generalną zasadą rozstrzygania o kosztach procesu jest art. 98 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie wobec uwzględnienia powództwa w całości, pozwaną jako stronę przegrywającą obciąża obowiązek zwrotu na rzecz powoda poniesionych przez niego kosztów procesu obejmujących kwotę 1.017 zł, na którą składają się: kwota opłaty od pozwu 100 zł (36 zł + 64 zł), kwota 917 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sędzia Sądu Rejonowego Elżbieta Wojciechowska

Sygn. akt I C 567/19

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem w doręczyć pełnomocnikowi powoda.

P., dnia 3 czerwca 2022 roku Sędzia Sądu Rejonowego

Elżbieta Wojciechowska